

บทที่ 2

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาพัฒนาและตรวจสอบความตรง (validation) ของโมเดลเชิงสาเหตุของความพึงพอใจในชีวิตสมรส: อิทธิพลของการสนับสนุนทางอารมณ์ การสื่อสารเรื่องเพศที่ส่งผ่านความใกล้ชิดผูกพัน และความพึงพอใจทางเพศ โดยมีรายละเอียดในการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้หญิงไทยทั่วไปที่สมรสแล้ว

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาครั้งนี้ได้แก่ ผู้หญิงไทยทั่วไปที่สมรสแล้ว จำนวน 566 คน ได้จากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามแนวคิดของ Hair (2006) โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณา คือ ใช้ผู้ตอบประมาณ 10-20 คน ต่อพารามิเตอร์ที่ต้องประมาณค่า 1 ตัว และในโมเดลการวิจัยนี้มีพารามิเตอร์ที่ต้องประมาณค่า 33 ตัว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
2. มาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตสมรส
3. มาตรวัดความพึงพอใจทางเพศ
4. มาตรวัดความใกล้ชิดผูกพัน
5. มาตรวัดการสื่อสารเรื่องเพศ
6. มาตรวัดการสนับสนุนทางอารมณ์

การพัฒนาเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

เป็นเครื่องมือที่ใช้รายงานข้อมูลทั่วไปที่ตรงกับความเป็นจริงของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้นให้ครอบคลุมกับเนื้อหาและปัจจัยที่ต้องการศึกษา โดยสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง คือ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และอาชีพ

2. มาตรฐานความพึงพอใจในชีวิตสมรส

การพัฒนามาตรวัดพัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย มีทั้งหมด 21 ข้อ เป็นข้อกระทงด้านบวก 10 ข้อ ด้านลบ 11 ข้อ โดยมาตรวัดนี้มี 3 องค์ประกอบ คือ ความพึงพอใจต่อกัน ความมีเยื่อใยต่อกันและความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน แต่ละองค์ประกอบมีข้อกระทง 7 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแต่ละองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .850-.928 และค่าสัมประสิทธิ์ทั้งฉบับเท่ากับ .951 โดยมีขั้นตอนในการพัฒนามาตรวัดดังนี้

2.1 ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัด

2.1.1 ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตสมรสโดยแปลความหมายของข้อคำถามจากแบบวัด RDAS(The Revise Dyadic Adjustment Scale) ของ Busby และคณะ(1995) โดยนำมาใช้ทั้งหมด 3 องค์ประกอบ และเขียนเพิ่มเติมข้อคำถามขึ้นใหม่ให้เหมาะสมกับบริบทของสังคมไทย มีทั้งหมด 33 ข้อ ประกอบด้วยด้านความพึงพอใจต่อกัน 13 ข้อ ด้านความมีเยื่อใยต่อกัน 8 ข้อ และด้านความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน 12 ข้อ

2.1.2 ตรวจความตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาจิตวิทยา พัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงและความเหมาะสมของเนื้อหา หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.1.3 นำมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตสมรสไปทดลองใช้ (Try out) กับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว ที่ทำงานอยู่ในสถานพยาบาลแห่งหนึ่งจำนวน 53 คน และคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ (Corrected item total correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α โดยทำการวิเคราะห์แยกกันในแต่ละองค์ประกอบ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(50) = .279, \alpha = .05$ (หนึ่งหาง)] (ไม่มี df ที่ระดับ 51 จึงใช้ค่าของ df ที่ 50 แทน) ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่น ๆ ในมาตรวัดขององค์ประกอบแต่ละด้านต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ผลการวิเคราะห์ค่า CITC พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 30 ข้อ แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบที่ย่อ (Short Version) จึงได้คัดข้อกระทงจากเนื้อหาในมาตรวัดที่มีค่า CITC สูงสุดจำนวน 7 ข้อมาใช้ และ

คัดข้อกระทงที่มีเนื้อหาซ้ำซ้อนออกในองค์ประกอบแต่ละด้าน จนเหลือข้อกระทงที่นำไปใช้ทั้งหมดจำนวน 21 ข้อ ดังนี้

- 1. ด้านความพึงพอใจต่อกันจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8
- 2. ด้านความมีเยื่อใยต่อกันจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 14, 15, 16, 17, 18, 19,

20

- 3. ด้านความคิดเห็นที่สอดคล้องกันจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28

จากนั้นนำข้อกระทงที่ได้ดังกล่าวข้างต้น มาวิเคราะห์ความเที่ยงแบบ สอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาด้านความพึงพอใจต่อกัน .928 ด้านความมีเยื่อใยต่อกัน .900 และด้านความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน .850 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาทั้งฉบับเท่ากับ .951(ตาราง ข1 ภาคผนวก ข)

2.2 เกณฑ์การให้คะแนน

เนื่องจากมาตรวัดดังกล่าวมีทั้งข้อกระทงทางบวกและข้อกระทงทางลบ ดังนั้นการให้คะแนนจะคำนวณแต่ละข้อตามตาราง ดังนี้

คำตอบ	ไม่เคยเลย	น้อยมาก	บางครั้ง	บ่อย ๆ	เป็นประจำ
คะแนนข้อกระทงด้านบวก	1	2	3	4	5
คะแนนข้อกระทงด้านลบ	5	4	3	2	1

3.มาตรวัดความพึงพอใจทางเพศ

การพัฒนามาตรวัดนี้พัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย มีทั้งหมด 7 ข้อ เป็นข้อกระทงด้านบวกทั้งหมด มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .936 มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ช่วงคะแนน ได้แก่ ไม่จริงเลย จริงน้อยมาก จริงบ้าง จริงส่วนมากและจริงที่สุดโดยมีขั้นตอนในการพัฒนามาตรวัดดังนี้

3.1 ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัด

3.1.1 ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดความพึงพอใจทางเพศโดยแปลความหมายของข้อคำถามจากแบบวัด Pinney Sexual Satisfaction Inventory ของ Pinney, Gerrard, & Denney (1987) และเขียนเพิ่มเติมข้อคำถามขึ้นใหม่ให้เหมาะสมกับบริบทของสังคมไทย มีทั้งหมด 17 ข้อ

3.1.2 ตรวจความตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาจิตวิทยา พัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงและความเหมาะสมของเนื้อหา หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.1.3 นำมาตรวัดความพึงพอใจทางเพศไปทดลองใช้ (Try out) กับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว ที่ทำงานอยู่ในสถานพยาบาลแห่งหนึ่งจำนวน 53 คน และคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ (Corrected item total correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α วิเคราะห์โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(50) = .279$, $\alpha = .05$ (หนึ่งหาง)] (ไม่มี df ที่ระดับ 51 จึงใช้ค่าของ df ที่ 50 แทน) ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่น ๆ ในมาตรวัดต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ผลการวิเคราะห์ค่า CITC พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 16 ข้อ แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบที่ย่อ (Short Version) จึงได้คัดข้อกระทงจากเนื้อหาในมาตรวัดที่มีค่า CITC สูงสุดจำนวน 7 ข้อมาใช้ และคัดข้อกระทงที่มีเนื้อหาซ้ำซ้อนออก จนเหลือข้อกระทงที่นำไปใช้ทั้งหมดจำนวน 7 ข้อ ดังนี้ ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 7, 9 จากนั้นนำข้อกระทงที่ได้ดังกล่าวข้างต้น มาวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .936 มีค่าแอลฟารวมทั้งฉบับ .936 (ตาราง ข2 ภาคผนวก ข)

3.2 เกณฑ์การให้คะแนน

คำตอบ	ไม่เคยเลย	น้อยมาก	บางครั้ง	บ่อย ๆ	เป็นประจำ
คะแนน	1	2	3	4	5

4. มาตรวัดความใกล้ชิดผูกพัน

การพัฒนามาตรวัดนี้พัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย มีทั้งหมด 21 ข้อ เป็นข้อกระทงด้านบวก 16 ข้อ ด้านลบ 5 ข้อ โดยมาตรวัดนี้มี 3 องค์ประกอบ คือ ความใกล้ชิดผูกพันทางอารมณ์ ความใกล้ชิดผูกพันทางเพศและความใกล้ชิดผูกพันทางความคิด แต่ละองค์ประกอบมีข้อกระทง 7 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแต่ละองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .867-.924 และค่าสัมประสิทธิ์ทั้งหมดเท่ากับ .956 มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ช่วงคะแนน ได้แก่ ไม่จริงเลย จริงน้อยมาก จริงบ้าง จริงส่วนมาก และ จริงที่สุดโดยมีขั้นตอนในการพัฒนามาตรวัดดังนี้

4.1 ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัด

4.1.1 ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดความใกล้ชิดผูกพันโดยแปลความหมายของข้อคำถามจากแบบวัด PAIR(Personal Assessment of Intimacy in Relationship) ของ Shaefer & Olson(1981) นำมาปรับปรุงและดัดแปลงให้เหมาะสมกับบริบทของสังคมไทย มีทั้งหมด 32 ข้อ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้ ด้านความใกล้ชิดผูกพันทางอารมณ์ 7 ข้อ ความใกล้ชิดผูกพันทางเพศ 14 ข้อ และความใกล้ชิดทางความคิด 11 ข้อ

4.1.2 ตรวจความตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาจิตวิทยา พัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงและความเหมาะสมของเนื้อหา หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

4.1.3 นำมาตรวัดความใกล้ชิดผูกพันไปทดลองใช้ (Try out) กับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว ที่ทำงานอยู่ในสถานพยาบาลแห่งหนึ่งจำนวน 53 คน และคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ (Corrected item total correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α

โดยทำการวิเคราะห์แยกกันในแต่ละองค์ประกอบ โดยเทียบกับค่า r วิฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(50) = .279$, $\alpha = .05$ (หนึ่งหาง)] (ไม่มี df ที่ระดับ 51 จึงใช้ค่าของ df ที่ 50 แทน) ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่น ๆ ในมาตรวัดขององค์ประกอบแต่ละด้านต่ำกว่า r วิฤตจะถูกคัดออก ผลการวิเคราะห์ค่า CITC พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 30 ข้อ แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบที่ย่อ (Short Version) จึงได้คัดข้อกระทงจากเนื้อหาในมาตรวัดที่มีค่า CITC ที่สูงสุดจำนวน 7 ข้อมาใช้ และคัดข้อกระทงที่มีเนื้อหาซ้ำซ้อนออกในองค์ประกอบแต่ละด้าน จนเหลือข้อกระทงที่นำไปใช้ทั้งหมดจำนวน 21 ข้อ ดังนี้

1. ด้านความใกล้ชิดผูกพันทางอารมณ์ จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, และ ข้อ 7
2. ด้านความใกล้ชิดผูกพันทางเพศ จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 8, 9, 10, 12, 13, 14, และ ข้อ 15
3. ด้านความใกล้ชิดผูกพันทางความคิด จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 22, 23, 24, 25, 26, 27, และ ข้อ 29

จากนั้นนำข้อกระทงที่ได้ดังกล่าวข้างต้น มาวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายในตามมาตรวัดแต่ละองค์ประกอบ ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาด้านความใกล้ชิดผูกพันทางอารมณ์ .924 ความใกล้ชิดผูกพันทางเพศ .919 และความใกล้ชิดผูกพันทางความคิด .867 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาทั้งฉบับ .956 (ตาราง ข3 ภาคผนวก ข)

4.2 เกณฑ์การให้คะแนน

เนื่องจากมาตรวัดดังกล่าวมีทั้งข้อกระทงทางบวกและข้อกระทงทางลบ ดังนั้นการให้คะแนนจะคำนวณแต่ละข้อตามตาราง ดังนี้

คำตอบ	ไม่จริงเลย	จริงน้อยมาก	จริงบ้าง	จริงส่วนมาก	จริงที่สุด
คะแนนข้อกระทงด้านบวก	1	2	3	4	5
คะแนนข้อกระทงด้านลบ	5	4	3	2	1

5. มาตรวัดการสื่อสารเรื่องเพศ

การพัฒนามาตรนี้พัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย มีทั้งหมด 14 ข้อ เป็นข้อกระทงด้านบวก 9 ข้อ ด้านลบ 5 ข้อ โดยมาตรวัดนี้มี 2 องค์ประกอบ คือ การสื่อสารเรื่องเพศระหว่างกันและการเปิดเผยตนเรื่องเพศ แต่ละองค์ประกอบมีข้อกระทง 7 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแต่ละองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .907-.919 และค่าสัมประสิทธิ์ทั้งหมดเท่ากับ .941 มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ช่วงคะแนน ได้แก่ ไม่จริงเลย จริงน้อยมาก จริงบ้าง จริงส่วนมาก จริงที่สุด โดยมีขั้นตอนในการพัฒนามาตรวัดดังนี้

5.1 ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัด

5.1.1 ผู้วิจัยปรับปรุงมาตรวัดการสื่อสารเรื่องเพศ จากแบบวัด Rating Your Sexual Communication ของ Turner & Robinson (1993) และมาตรวัดการสื่อสารเรื่องเพศของ สุรางค์รัตน์ คงศรี (2547) และสร้างข้อกระทงเพิ่มเติม ภายใต้การแนะนำและตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาจากอาจารย์ที่ปรึกษา มีทั้งหมด 30 ข้อ

5.1.2 ตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาจิตวิทยา พัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงและความเหมาะสมของเนื้อหา หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

5.1.3 นำมาตรวัดความพึงพอใจทางเพศไปทดลองใช้ (Try out) กับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว ที่ทำงานอยู่ในสถานพยาบาลแห่งหนึ่งจำนวน 53 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ (Corrected item total correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α โดยทำการวิเคราะห์แยกกันในแต่ละองค์ประกอบ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(50) = .279, \alpha = .05$ (หนึ่งหาง)] (ไม่มี df ที่ระดับ 51 จึงใช้ค่าของ df ที่ 50 แทน) ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่น ๆ ในมาตรวัดขององค์ประกอบแต่ละด้านต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ผลการวิเคราะห์ค่า CITC พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 29 ข้อ แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบที่ย่อ (Short Version) จึงได้คัดข้อกระทงจากเนื้อหาในมาตรวัดที่มีค่า CITC สูงสุดจำนวน 7 ข้อมาใช้ และ

คัดข้อกระทงที่มีเนื้อหาซ้ำซ้อนออกในองค์ประกอบแต่ละด้าน จนเหลือข้อกระทงที่นำไปใช้ทั้งหมดจำนวน 14 ข้อ ดังนี้

- 1. ด้านการสื่อสารเรื่องเพศทั่วไป 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7
- 2. ด้านการเปิดเผยตนเรื่องเพศ 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 13, 14, 17, 18, 19, 20,

22

จากนั้นนำข้อกระทงที่ได้ดังกล่าวข้างต้น มาวิเคราะห์ความเที่ยงแบบ สอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาด้านการสื่อสารเรื่องเพศทั่วไป .907 และด้านการเปิดเผยตนเรื่องเพศ .919 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาทั้งฉบับ .941(ตาราง ข4 ภาคผนวก ข)

5.2 เกณฑ์การให้คะแนน

เนื่องจากมาตรวัดดังกล่าวมีทั้งข้อกระทงทางบวกและข้อกระทงทางลบ ดังนั้นการให้คะแนน จะคำนวณแต่ละข้อตามตาราง ดังนี้

คำตอบ	ไม่จริงเลย	จริงน้อย มาก	จริงบ้าง	จริง ส่วนมาก	จริงที่สุด
คะแนนข้อกระทงด้านบวก	1	2	3	4	5
คะแนนข้อกระทงด้านลบ	5	4	3	2	1

6. มาตรวัดการสนับสนุนทางอารมณ์

การพัฒนามาตรนี้พัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย มีทั้งหมด 21ข้อ เป็นข้อกระทงด้านบวก 18 ข้อ ด้านลบ 3 ข้อ โดยมาตรวัดนี้มี 3 องค์ประกอบ คือ ความรักความห่วงใย การให้กำลังใจ และความเข้าใจ แต่ละองค์ประกอบมีข้อกระทง 7 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแต่ละองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .914-.950 และค่าสัมประสิทธิ์ทั้งฉบับเท่ากับ .966 มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ช่วงคะแนน ได้แก่ ไม่จริงเลย จริงน้อยมาก จริงบ้าง จริงส่วนมาก จริงที่สุดโดยมีขั้นตอนในการพัฒนามาตรวัดดังนี้

6.1 ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัด

6.1.1 ผู้วิจัยปรับปรุงมาตรวัดการสนับสนุนทางอารมณ์ จากแบบวัด The Social Support Behaviors Scale ของ Vaux, Riedel & Stewart(1987) และแบบวัด The support in Intimate Relationships Rating Scale ของ Barry, Bunde &

Lawrence(2009) และสร้างข้อกระทงเพิ่มเติม ภายใต้การแนะนำและตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาจากอาจารย์ที่ปรึกษา

6.1.2 ตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาจิตวิทยา พัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงและความเหมาะสมของเนื้อหา หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

6.1.3 นำมาตรวัดการสนับสนุนทางอารมณ์ไปทดลองใช้ (Try out) กับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว ที่ทำงานอยู่ในสถานพยาบาลแห่งหนึ่งจำนวน 53 คน และคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ (Corrected item total correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α โดยทำการวิเคราะห์แยกกันในแต่ละองค์ประกอบ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(50) = .279$, $\alpha = .05$ (หนึ่งทาง)] (ไม่มี df ที่ระดับ 51 จึงใช้ค่าของ df ที่ 50 แทน) ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่น ๆ ในมาตรวัดขององค์ประกอบแต่ละด้านต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ผลการวิเคราะห์ค่า CITC พบว่าข้อกระทงทุกข้อผ่านเกณฑ์ทั้งหมด แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบที่ย่อ (Short Version) จึงได้คัดข้อกระทงจากเนื้อหาในมาตรวัดที่มีค่า CITC สูงสุดจำนวน 7 ข้อมาใช้ และคัดข้อกระทงที่มีเนื้อหาซ้ำซ้อนออกในองค์ประกอบแต่ละด้าน จนเหลือข้อกระทงที่นำไปใช้ทั้งหมดจำนวน 21 ข้อ ตามองค์ประกอบ ดังนี้

1. ด้านความรักความห่วงใย จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8
2. ด้านการให้กำลังใจ จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23
3. ด้านความเข้าใจ จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34

จากนั้นนำข้อกระทงที่ได้ดังกล่าวข้างต้น มาวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาด้านความรักความห่วงใย .950 ด้านการให้กำลังใจ .914 และด้านความเข้าใจ .917 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารวมทั้งฉบับ .966(ตาราง ข5 ภาคผนวก ข)

6.2 เกณฑ์การให้คะแนน

เนื่องจากมาตรวัดดังกล่าวมีทั้งข้อกระทงทางบวกและข้อกระทงทางลบ ดังนั้นการให้คะแนนจะคำนวณแต่ละข้อตามตาราง ดังนี้

คำตอบ	ไม่จริงเลย	จริงน้อย มาก	จริงบ้าง	จริง ส่วนมาก	จริงที่สุด
คะแนนข้อกระทงด้านบวก	1	2	3	4	5
คะแนนข้อกระทงด้านลบ	5	4	3	2	1

การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรแฝง

การตรวจสอบความตรงของตัวแปรแฝงในโมเดลเชิงสาเหตุของความพึงพอใจในชีวิตสมรส: อิทธิพลของการสนับสนุนทางอารมณ์ การสื่อสารเรื่องเพศที่ส่งผ่านความใกล้ชิดผูกพัน และความพึงพอใจทางเพศ ใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยโปรแกรมลิสเรล เพื่อตรวจสอบตัวแปรแฝงว่าความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ หากผลการวิเคราะห์พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงว่าโมเดลการวัดมีความตรงเชิงโครงสร้าง และตัวแปรแฝงทั้ง 4 ตัว มีความเหมาะสมในการนำไปวิเคราะห์ ซึ่งผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรแฝงทั้ง 4 ตัว มีรายละเอียด ดังนี้

1.ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของความพึงพอใจในชีวิตสมรส

ตัวแปรแฝงความพึงพอใจในชีวิตสมรส(Marrisat) วัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว ได้แก่ 1) ความพึงพอใจต่อกัน(Dysat) 2) ความมีเยื่อใยต่อกัน(Cohe) 3) ความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน (Consen) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้ง 3 ค่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 มีขนาดสูงเรียงตามลำดับ คือ 0.677, 0.736 และ 0.795 มีความแปรปรวนร่วมกันทั้ง 3 ค่าประมาณ 44.30% - 50.00% และพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจต่อกันกับความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน มีขนาดสูงที่สุด ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 50.00% และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจต่อกันกับความมีเยื่อใย มีขนาดต่ำที่สุด ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 46.70% ดังตาราง 2.6

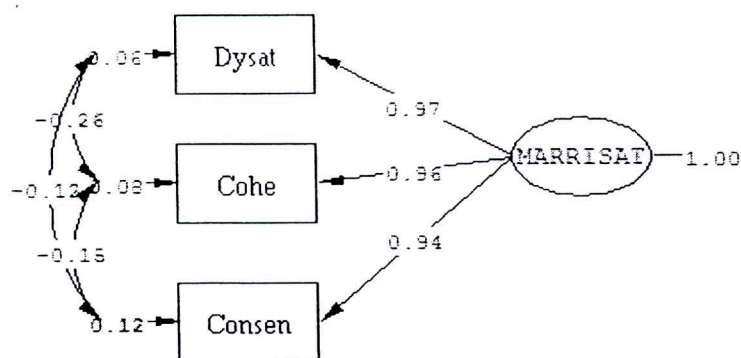
ตารางที่ 2.6 เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลเชิงโครงสร้างของความพึงพอใจในชีวิตสมรส

ตัวแปร	1	2	3	M	SD
1. Dysat	1.000			3.822	0.855
2. Cohe	.677**	1.000		3.844	0.818
3. Consen	.795**	.736**	1.000	3.887	0.736

หมายเหตุ ** $p = .01$, Kmo's MSA = 0.726, Bartlett's Test = 91.407, $df = 3$, $p = 0.000$

เมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity ซึ่งเป็นค่าสถิติทดสอบสมมติฐานว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์นั้นเป็นเมทริกซ์เอกลักษณะ หรือไม่ พบว่ามีค่าเท่ากับ 91.407 ($p < .000$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีค่าดัชนีไกเซอร์-เมเยอร์-ออลคิน (Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy) เท่ากับ 0.726 ผลการวิเคราะห์นี้ แสดงให้เห็นว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันมาก และมีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์หองค์ประกอบต่อไป

การวิเคราะห์ความตรงองค์ประกอบ พบว่า โมเดลองค์ประกอบของความพึงพอใจในชีวิตสมรสมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 2.79$; $df = 2$; $p = 0.248$; RMSEA = 0.087; GFI = 0.965; AGFI = 0.895) โดยด้านความพึงพอใจต่อกันมีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.97 มีการแปรผันร่วมกับความพึงพอใจในชีวิตสมรสร้อยละ 94.1 ด้านความมีเยื่อใยต่อกันมีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.96 มีการแปรผันร่วมกับความพึงพอใจในชีวิตสมรสร้อยละ 92.4 และด้านความคิดเห็นที่สอดคล้องกันมีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.94 มีการแปรผันร่วมกับความพึงพอใจในชีวิตสมรสร้อยละ 88.3 ดังภาพ 2.1

Chi-Square=2.79, df=2, P-value=0.24839, RMSEA=0.087

ภาพที่ 2.1 โมเดลการวัดองค์ประกอบความพึงพอใจในชีวิตสมรส

โดยสรุป แบบวัดความพึงพอใจในชีวิตสมรสที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้มีความตรง(validity)สูง จากการวิเคราะห์ความตรงองค์ประกอบ และประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ ความพึงพอใจต่อกัน ความมีเชื้อใยต่อกัน และความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน สามารถอธิบายความพึงพอใจในชีวิตสมรส โดยรวมได้ 88.3% และมีความเที่ยงทั้งฉบับสูงในระดับ .951

2. ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของความใกล้ชิดผูกพัน

ตัวแปรแฝงความใกล้ชิดผูกพัน(INTIMACY) วัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว ได้แก่ 1) ความใกล้ชิดผูกพันทางอารมณ์(Emoion) 2) ความใกล้ชิดผูกพันทางเพศ(Sexin) 3) ความใกล้ชิดผูกพันทางความคิด(Thimkin) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้ง 3 ค่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 มีขนาดสูงเรียงตามลำดับ คือ 0.643, 0.810 และ 0.812 มีความแปรปรวนร่วมกันทั้ง 3 ค่าประมาณ 42.10% - 54.80% และพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความใกล้ชิดผูกพันทางอารมณ์กับความใกล้ชิดผูกพันทางเพศ มีขนาดสูงที่สุด ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 54.80% และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความใกล้ชิดผูกพันทางเพศกับความใกล้ชิดผูกพันทางความคิด มีขนาดต่ำที่สุด ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 42.10% ดังตาราง 2.7

ตารางที่ 2.7 เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลเชิงโครงสร้างของความใกล้ชิดผูกพัน

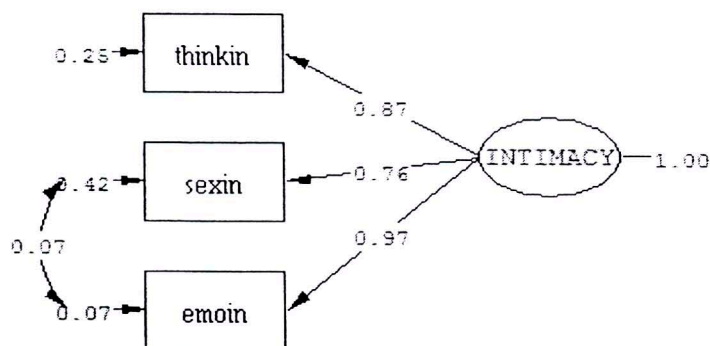
ตัวแปร	1	2	3	M	SD
1. Emoin	1.000			4.245	.796
2. Sexin	.812**	1.000		4.019	.848
3. Thinkin	.810**	.643**	1.000	3.752	.772

หมายเหตุ ** $p = .01$, Kmo's MSA = 0.675, Bartlett's Test = 107.514, $df = 3$, $p = 0.000$

เมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity ซึ่งเป็นค่าสถิติทดสอบสมมติฐานว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์นั้นเป็นเมทริกซ์เอกลักษณะ หรือไม่ พบว่ามีค่าเท่ากับ 107.514 ($p < .000$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีค่าดัชนีไกเซอร์-เมเยอร์-ออลคิน (Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy) เท่ากับ 0.675 ผลการวิเคราะห์นี้ แสดงให้เห็นว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันมาก และมีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบต่อไป

การวิเคราะห์ความตรงองค์ประกอบ พบว่า โมเดลองค์ประกอบของความใกล้ชิดผูกพันมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 3.14$; $df = 1$; $p = 0.076$; RMSEA = 0.203; GFI = 0.96; AGFI = 0.78) โดยด้านความใกล้ชิดผูกพันทางอารมณ์มีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.97 มีการแปรผันร่วมกับความผูกพันใกล้ชิดร้อยละ 93 ด้านความใกล้ชิดผูกพันทางเพศมีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.76 มีการแปรผันร่วมกับความผูกพันใกล้ชิดร้อยละ 58 และด้านความใกล้ชิดผูกพันทางความคิดมีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.87 มีการแปรผันร่วมกับความผูกพันใกล้ชิดร้อยละ 75 ดังภาพ 2.2

Chi-Square=3.14, df=1, P-value=0.07638, RMSEA=0.203

ภาพที่ 2.2 โมเดลการวัดองค์ประกอบความใกล้ชิดผูกพัน

โดยสรุป แบบวัดความใกล้ชิดผูกพันที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้มีความตรง(validity)สูงจากการวิเคราะห์ความตรงองค์ประกอบ และประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ ความใกล้ชิดผูกพันทางอารมณ์ ความใกล้ชิดผูกพันทางความคิด และความใกล้ชิดผูกพันทางเพศ สามารถอธิบายความใกล้ชิดผูกพันโดยรวมได้ 75% และมีความเที่ยงทั้งฉบับสูงในระดับ .956

3.ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของการสนับสนุนทางอารมณ์

ตัวแปรแฝงการสนับสนุนทางอารมณ์(EMOSUP) วัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว ได้แก่ 1) ความรักความห่วงใย(Love) 2) การให้กำลังใจ(Enco) 3) ความเข้าใจ(Under) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้ง 3 ค่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 มีขนาดสูงเรียงตามลำดับ คือ 0.668, 0.673 และ 0.876 มีความแปรปรวนร่วมกันทั้ง 3 ค่าประมาณ 23.70% - 58.80% และพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรักความห่วงใยกับการให้กำลังใจ มีขนาดสูงที่สุด ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 58.80% และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจกับการให้กำลังใจ มีขนาดต่ำที่สุด ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 23.70% ดังตาราง 2.8

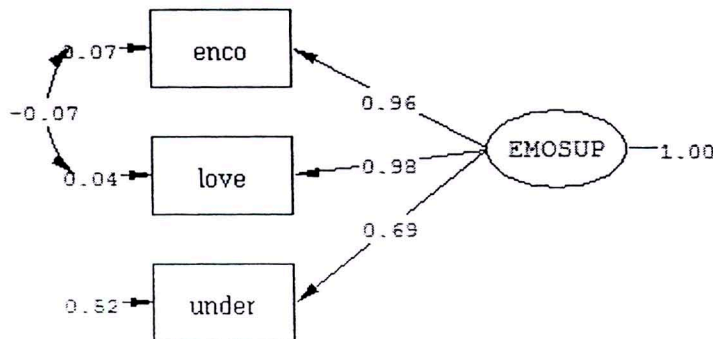
ตารางที่ 2.8 เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลเชิงโครงสร้างของการสนับสนุนทางอารมณ์

ตัวแปร	1	2	3	M	SD
1. Love	1.000			3.973	.868
2. Enco	.876**	1.000		3.927	.773
3. Under	.673**	.668**	1.000	3.283	.460

หมายเหตุ ** $p = .01$, Kmo's MSA = 0.701, Bartlett's Test = 106.046, $df = 3$, $p = 0.000$

เมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity ซึ่งเป็นค่าสถิติทดสอบสมมติฐานว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์นั้นเป็นเมทริกซ์เอกลักษณะหรือไม่ พบว่ามีค่าเท่ากับ 106.046 ($p < .000$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีค่าดัชนีไกเซอร์-เมเยอร์-ออลคิน (Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy) เท่ากับ 0.701 ผลการวิเคราะห์นี้ แสดงให้เห็นว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันมาก และมีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบต่อไป

การวิเคราะห์ความตรงองค์ประกอบ พบว่า โมเดลองค์ประกอบของการสนับสนุนทางอารมณ์มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 2.65$; $df = 2$; $p = 0.266$; RMSEA = 0.079; GFI = 0.967; AGFI = 0.900) โดยด้านความรักความห่วงใยมีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.98 มีการแปรผันร่วมกับการสนับสนุนทางอารมณ์ร้อยละ 95.6 ด้านการให้กำลังใจมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.96 มีการแปรผันร่วมกับการสนับสนุนทางอารมณ์ร้อยละ 92.7 และด้านความเข้าใจมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.69 มีการแปรผันร่วมกับการสนับสนุนทางอารมณ์ร้อยละ 47.6 ดังภาพ 2.3

Chi-Square=2.65, $df=2$, P-value=0.26576, RMSEA=0.079

ภาพที่ 2.3 โมเดลการวัดองค์ประกอบการสนับสนุนทางอารมณ์

โดยสรุป แบบวัดการสนับสนุนทางอารมณ์ที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้มีความตรง(validity)สูง จากการวิเคราะห์ความตรงองค์ประกอบ และประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ ความรักความห่วงใย การให้กำลังใจ และความเข้าใจ สามารถอธิบายการสนับสนุนทางอารมณ์โดยรวมได้ 47.6% และมีความเที่ยงทั้งฉบับสูงในระดับ .966

4.ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของการสื่อสารเรื่องเพศ

ตัวแปรแฝงการสื่อสารเรื่องเพศ(SEXCOM) วัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัว ได้แก่ 1) การสื่อสารเรื่องเพศทั่วไป(Sextalk) 2) การเปิดเผยตนเรื่องเพศ(Selfdis) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัว พบว่า การสื่อสารเรื่องเพศทั่วไปกับการเปิดเผยตนเรื่องเพศมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 มีขนาดสูง ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 78.50% ดังตาราง 2.9

ตารางที่ 2.9 เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลเชิงโครงสร้างของการสื่อสารทางเพศ

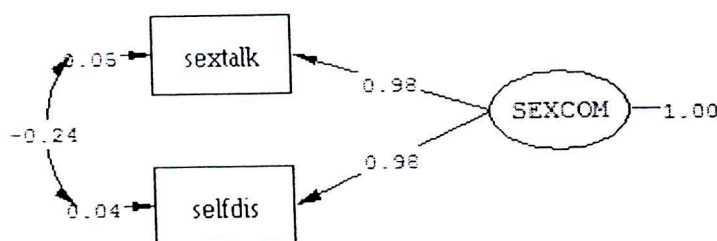
ตัวแปร	1	2	M	SD
1. Sextalk	1.000		3.278	1.017
2. Selfdis	.717 **	1.000	3.108	1.077

หมายเหตุ ** $p = .01$, Kmo's MSA = 0.500, Bartlett's Test = 36.375, $df = 1$, $p = 0.000$

เมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity ซึ่งเป็นค่าสถิติทดสอบสมมติฐานว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์นั้นเป็นเมทริกซ์เอกลักษณะ หรือไม่ พบว่ามีค่าเท่ากับ 36.375 ($p < .000$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีค่าดัชนีไกเซอร์-เมเยอร์-ออลคิน (Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy) เท่ากับ 0.500 ผลการวิเคราะห์นี้ แสดงให้เห็นว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันมาก และมีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบต่อไป

การวิเคราะห์ความตรงองค์ประกอบ พบว่า โมเดลองค์ประกอบของการสื่อสารเรื่องเพศมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 0.29$; $df = 1$; $p = 0.590$; RMSEA = 0.000; GFI = 0.99; AGFI = 0.98) โดยด้านการสื่อสารเรื่องเพศทั่วไปมีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.98 มีการแปรผันร่วมกับการสื่อสารเรื่องเพศร้อยละ 95 ด้านการเปิดเผยตนเรื่องเพศมีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.98 มีการแปรผันร่วมกับการสื่อสารเรื่องเพศร้อยละ 96 ดังภาพ 2.4

Chi-Square=0.29, df=1, P-value=0.58962, RMSEA=0.000

ภาพที่ 2.3 โมเดลการวัดองค์ประกอบการสื่อสารเรื่องเพศ

โดยสรุป แบบวัดการสื่อสารเรื่องเพศที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้มีความตรง(Validity)สูงจากการวิเคราะห์ความตรงองค์ประกอบ และประกอบด้วย 2 องค์ประกอบคือ การสื่อสารเรื่องเพศทั่วไป และการเปิดเผยตนเรื่องเพศ สามารถอธิบายการสื่อสารเรื่องเพศโดยรวมได้ 96% และมีความเที่ยงทั้งฉบับสูงในระดับ .941

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษานี้มีการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ครั้ง การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งที่ 1 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้หญิงที่สมรสแล้วที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้จำนวนผู้หญิงที่สมรสแล้วที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้จำนวน 53 คน เพื่อวิเคราะห์คุณภาพของมาตรวัด และการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งที่ 2 มีจุดมุ่งหมายเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทดสอบสมมติฐานที่กำหนดไว้

ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามแก่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 600 ชุด สามารถเก็บคืนได้ 580 ชุด คิดเป็นร้อยละ 96.67 ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะชุดที่สมบูรณ์จำนวน 566 ชุด มาวิเคราะห์ โดยชุดที่ไม่สมบูรณ์เป็นชุดที่กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามไม่ครบทุกหน้า

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS for Windows และโปรแกรมลิสเรล โดยมีการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูลส่วนบุคคล และตัวแปรต่างๆที่ใช้ในการศึกษานี้ โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 12 ตัว คือ การสื่อสารเรื่องเพศทั่วไป การเปิดเผยตนเรื่องเพศ ความรักความห่วงใย การให้กำลังใจ ความเข้าใจ ความใกล้ชิดผูกพันทางอารมณ์ ความใกล้ชิดผูกพันทางเพศ ความใกล้ชิดผูกพันทางความคิด ความพึงพอใจทางเพศ ความพึงพอใจต่อกัน ความมีเยื่อใยต่อกัน และความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน ของผู้หญิงที่แต่งงานแล้วโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows

3. วิเคราะห์ความตรงตามภาวะสันนิษฐาน(Construct validity) ของโมเดลการวัดความพึงพอใจในชีวิตสมรส ความใกล้ชิดผูกพัน การสนับสนุนทางอารมณ์ การสื่อสารเรื่องเพศ

4. ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลสมการโครงสร้างตามทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้โปรแกรมลิสเรล ประมาณค่าพารามิเตอร์โดยวิธีไลค์ลิฮูดสูงสุด (Maximum likelihood estimation)(นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

โมเดลที่ใช้วิเคราะห์ คือ โมเดลตามกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยผลการวิเคราะห์จะนำเสนอในรูปการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ซึ่งค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ คือ ค่าสถิติ chi-square ดังนี้ GFI (Goodness of fit index) ดังนี้ AGFI (Adjusted goodness of fit index) ทั้งก่อนปรับและหลังปรับโมเดลแสดงอิทธิพลของปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในชีวิตสมรสของผู้หญิง